

CANNERY ROW

JOHN STEINBECK

ကင်နရီရိုး
ဖောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

ဤဝတ္ထုသည် နိဘယ်ဆုရ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး 'ဂျွန်စတိန်းဘက်'၏ ထူးခြားသော လက်ရာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ။ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသော စာရေးဆရာ တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ပုလဲ၊ မြင်းနီကလေး၊ ဒေါသမာန်၊ တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာနှင့် တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ အစရှိသော မြန်မာပြန် ဝတ္ထုများကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူး ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ။ ယင်းတို့ အထဲတွင် 'တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ' ဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထုသည် ဂျွန်စတိန်းဘက်၏ အထူးခြားဆုံးသော လက်ရာ တစ်ခုဟု အများက ယူဆခဲ့ကြသည်။ ။

'တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ' ၏ မူရင်းအမည်မှာ 'တော်လီလာ ဖလက်' ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းဝတ္ထုသည် ဂျွန်စတိန်းဘက်အား စာရေးဆရာ ဘဝသို့ တွန်းပို့ပေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ မျှော်လင့်ထားသည် ထက် ပို၍ အရောင်းရ တွင် ကျယ်ကာ အရောင်းရ အများဆုံးစာအုပ်များ စာရင်းတွင် လပေါင်း အတန်ကြာမျှ ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ။ ဤစာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျွန်စတိန်းဘက်၏ နာမည်သည် လည်း တစ်ရှိန်ထိုး တက်လာခဲ့သည်။ ။

'တော်လီလာဖလက်' ခေါ် 'တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ' ဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသော ဝတ္ထုမဟုတ်။ ယင်း ဝတ္ထုတွင် စွဲမက်စ

ရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ဟူ၍ လုံးဝ မတွေ့ရ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု အတွင်းရှိ လူအများက အောက်တန်းစားများ ဟု သတ်မှတ်ထားသည့် လူတစ်စု၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ ယင်းတို့ ၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် စိတ်နေစိတ်ထားများ သာ ပီပြင် ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးအား ပျော်စရာ နေရာကြီးတစ်ခုအဖြစ် သာ မြင်ပြီး မည်သည့်အရာကိုမှ အလေးအနက် မထားသူ တစ်စု၏ အသိအမြင်၊ အယူအဆများ သာလျှင် ပီပြင်ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။

ယခု ဤဝတ္ထု 'ကင်နရီရိုး' သည် 'တော်လီလာဖလက်' ခေါ် 'တို့ ဘဝ' တို့ ကမ္ဘာ' နှင့်ဆင်သည်။ ။ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် မွန်ထရေးမြို့စွန်ရှိ 'ကင်နရီရိုးရပ်ကွက်' တွင်းမှ လူတစ်ချို့နှင့် လူတစ်စု အကြောင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ 'တို့ ဘဝ' တို့ ကမ္ဘာ' နှင့်ယှဉ်လျှင် ဇာတ်လမ်းရှိသည် ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ခမ်းခမ်းနားနား၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းကိုအမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဇာတ်ကောင်များ ၏ အကျင့်စရိုက်များကတော့ များစွာ ပီပြင်ပေါ်လွင်သည် ကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

★

(၂)

ရွန်စတိမ်းဘက်သည် ဂျာမန်လူမျိုး ဖခင်နှင့် အိုင်းရစ်လူမျိုး မိခင်တို့ မှ ပေါက်ဖွားလာသော အမေရိကန် ဖြစ်သည်။ ။ အမေရိကန်နိုင်ငံ စတန့်ဖို့ တက္ကသိုလ်၌ အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒ ဘာသာရပ် သင်ယူခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ရသည် အထိ အားထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့။ သူသည် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်၍ ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့သည်။ ။

သူသည် မြင်းဇောင်းများ တွင် မြင်းထိန်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ လက်သမားလုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ ပန်းချီ လက်ထောက်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၍ အလုပ်ကြမ်းသမားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ သစ်သီးဆွတ်အလုပ်သမား၊ ခြံစောင့်၊ မြေတိုင်းစာရေး စသည့်အလုပ်များကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာသည့် အခါ ဇနီးသည် နှင့် အတူ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ယာဉ်ဟောင်းကလေးဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ရသည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အလုပ်မျိုးစုံဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော စတိန်းဘက်သည် အလုပ်ကြမ်းသမားများ ၊ လက်သမား၊ ယာသမားများ ၊ လူလေ လူလွင့်များ နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေခွင့်ရခဲ့သည် ။ ယင်း လူတန်းစားများ ၏ သနားစရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ခင်မင်စရာ၊ လေးစားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ဘဝများကို သိခဲ့မြင်ခဲ့ရသည် ။ ဤအသိအမြင်များ သည် သူ့ ဝတ္ထုများ အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

သူ၏ လယ်ယာ လုပ်သားတို့ ၏ ကြေကွဲစရာ ဘဝကို ဖော်ပြသော ဒေါသမာန်၊ သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမားတို့ ၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် 'မရေရာသော စစ်ပွဲ'၊ စနစ်မှား၏ ဒဏ်ကြောင့် ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဘဝ ရောက်ကာ လေလွင့်နေသူ နှစ်ယောက်၏ သနားစရာ အဖြစ်ကို ဖော်ပြထားသည့် 'တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ' အစရှိသော ဝတ္ထုများကြောင့် သူ့တွင် ရန်သူများ ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အရင်းရှင် ဘက်တော်သားများက သူ့အား 'လက်ဝဲစာရေးဆရာ ' ဟု စွပ်စွဲကြသည် ။ လက်ဝဲသမားများကမူ သူ့အား 'ဘူဇာစာရေးဆရာ' ဟု ပြောကြသည် ။

အမှန်တော့ ဂျန်စတိန်းဘက်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် ဝါဒ

စွဲရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် တင်းကြပ်ပြင်းထန်ပြီး အစွန်းရောက်လွန်းသည့် တစ်ယူတန် ဝါဒနှင့် အလုပ်များကို စက်ဆုပ်သူဖြစ်သည် ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ မတော်လောဘဖြင့် အခွင့်ထူး ခံသူများကိုလည်း ရွံရှာသူဖြစ်သည် ။

အမှန်တော့ ဂျန်စတိန်းသည် 'လူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို စက်ဆုပ်သူဖြစ်သည် ။ ယင်းလူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ပြပြီး လူလူချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ကြစေရန်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားကြစေရန် အားထုတ်သော စာရေးဆရာဖြစ်သည် ။ သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကျော်ကြားအောင် လုပ်သူများအား မုန်းတီးသူလည်း ဖြစ်သည် ။ သူ နိဘယ်ဆု ရစဉ်က အလွန်မှတ်သား နာယူထိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ ယင်းမှာ ...

"ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့အထိ ချို့ယွင်းချက် မရှိအောင် တော်နေတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ" ဟူသော စကား ဖြစ်၏။ ဂျန်စတိန်းဘက်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပြောပြစရာ အချက်သုံးချက် ရှိနေပါသည် ။ ပထမ အချက်မှာ ဝတ္ထု၏ အမည်နှင့် ပတ်သက်နေပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် ပန်းထိမ်တန်း၊ စဉ့်အိုးတန်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဓားတန်း စသည့် အမည်များ နှင့် ရပ်ကွက်များ ရှိကြပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို 'စည်သွတ်တန်း' ဟု ပေးရန် စဉ်းစားမိသည် ။ သို့သော်လည်း ဤတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေရပါသည် ။ ဤသို့ဖြင့် မူရင်းစာရေးဆရာ၏ မူရင်းအမည်ကို အသံထွက် အတိုင်း 'ကင်နရီရိုး' ဟု ပေးလိုက်မိပါသည် ။

ဒုတိယ အချက်မှာ အခန်း ၃၀ မှ ကဗျာများ နှင့် ဆက်စပ်နေပါသည်

။ ယင်းကဗျာများကို မူရင်း အတိုင်း မထည့်ဘဲ ချန်လှပ် ထားခဲ့ပါသည် ။
ဤတွက် ဝတ္ထု၏ မူရင်းရသ ပျက်မသွားဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည် ။

တတိယ အချက်မှာ အခန်း ၃၂ မှ ကဗျာ သုံးပုဒ် ဖြစ်သည် ။ ယင်းက
ဗျာများကို ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ ခြုံငုံပြီး ပြန်ဆိုထားပါသည် ။ က
ဗျာသံ အတတ်နိုင်ဆုံး မီအောင်တော့ ကျွန်တော်အားထုတ်ထားပါသည်
။ ကဗျာများကို ဘာသာပြန်ရသည့် အလုပ်မှာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စမဟုတ်
ပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ပါသောစကားလုံးများကို အဘိ
ဓာန်၌ ပါရှိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တူ စကားလုံးများ ဖလှယ်ပေးရုံမျှဖြင့်
ပြီးမြောက်သည့်အလုပ် မဟုတ်ပါ။ မူရင်း ကဗျာတွင် ပါရှိသော 'ရသ'
သို့မဟုတ် 'ခံစားမှု' ကို အရအမီ ဝင်စားပြီး မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ခံစားမှု ဖြစ်
လာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ပြန်ဆိုရသည့် သဘောရှိပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သော အချက်သုံးချက်နှင့်
ပတ်သက်၍ ဝတ္ထု၏ မူရင်းရသကို မမိဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် တာဝန်
သာ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ဆိုလျှင် စာဖတ် ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှ
တ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်ပါသည် ။

မောင်ထွန်းသူ

ကင်နရီရိုး

ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ မွန်ထရေးမြို့ရှိ 'ကင်နရီရိုး' ဟု ခေါ်သော စည်သွတ်စက်ရုံအလုပ်သမား ရပ်ကွက်သည် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။ အပုပ်နဲ့ တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ နားမခံသာလောက်အောင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် အသံတစ်သံလည်း ဖြစ်၍ ထူးခြားသော အရည်အသွေးနှင့်ပြည့်စုံသည့် အလင်းရောင် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဝိသေသထူးသည့်ဟန်တစ်ခု၊ စရိုက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ အောက်မေ့တသဖွယ်ရာ တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ အိပ်မက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ကင်နရီရိုးတည်နေပုံသည် စုစုစည်းစည်းလည်း ရှိ၍ ဖရိုဖရဲပြန့်ပြန့် ကျဲကျဲနှင့် အကွဲကွဲ အပြားပြားလည်း ရှိသည်။ ။ သံပုံးစုတ်များ၊ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသည့်သံတိုသံစများ၊ ဆွေးမြည့် ကျိုးပဲ့နေသည့် သစ်တိုသစ်စများ၊ ပေါက်ပြဲနေကြသည့် ကျောက်ခင်းများ၊ ပေါင်းမြက်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြေကွက်များ၊ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်၊ စက္ကူစုတ်၊ အဝတ်စုတ်များ တောင်လိုပုံနေသည့် အမှိုက်ပုံများ၊ ငါး စည်သွတ်သည့်သွပ်မိုး သွပ်ကာ အလုပ်ရုံများ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့သည့် အရက်ဆိုင်များ၊ အဆိုအတီး အကအခုန်များ နှင့် ဖြေဖျော်သည့် ကက်ဘရေ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ၊ ဈေးဝယ်များ ဖြင့် စည်ကားနေသည့် ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများ နှင့် အပေါစား ဟိုတယ်များ သည် ကင်နရီရိုး ရပ်ကွက်၏ ရှုခင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက် အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသူများ သည် (တစ်ချိန်က လူတစ်ယောက် ပြောသွားဖူးသည့် စကားအတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါက) ပြည့်တန်ဆာများ ၊ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းများ ၊ လောင်းကစားသမားများ နှင့် ခွေးမသားများ သာ ဖြစ်သည် ။ သူ့စကားသည် လူတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုလူသည် အခြားသော ချောင်းကြည့်ပေါက် တစ်ပေါက်မှ ကြည့်ခဲ့မည် ဆိုပါက သူ့အနေဖြင့် ဤရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများ သည် သူတော်စင်များ ၊ နတ်သမီးများ ၊ အာဇာနည်များ သူရဲကောင်းများ နှင့် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြသည် ဟု ပြောကောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို ပြောပါကလည်း သူသည် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။

မနက်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖမ်းမိသမျှ ငါးများကို တစ်နှင့်တစ်ပိုး တင်၍ ပြန်လာကြသော ငါးဖမ်း သင်္ဘောများ သည် ဥဩသံများ ပေးကာ ဆိပ်ကမ်းသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန်ဝင်လာကြသည် ။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကျောပေး၍ မေးတင်ထားသောအလုပ်ရုံများ နောက်တွင် အလှအယက် ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်ကြသည် ။ ထို့နောက် စည်သွတ် အလုပ်ရုံမှ ဥဩသံသည် ကျယ်လောင် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ယင်းအသံများသည် တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည် ။ ယောက်ျားများ နှင့် မိန်းမများ သည် အဝတ်အစားများကို ကသုတ်ကရက်ယူ၍ ဝတ်ကာ အလုပ်ဆင်းရန်အတွက် ကင်နရီရိုး ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည် ။

ထို့နောက် အထက်တန်းလွှာဝင် လူများ သည် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော မော်တော်ကားများ နှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည် ။ အလုပ်ရုံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ ၊ ငွေစာရင်းကိုင်များ နှင့် အလုပ်ရုံ ပိုင်ရှင်များ ပေတည်း။ သူတို့ သည် ရုံးခန်းများ အတွင်းသို့ အလျှိုအလျှို ဝင်ရောက် ပျော

က်ကွယ်သွားကြသည် ။ ထို့နောက်တွင် မူ မြို့ထဲမှ ဘောင်းဘီရှည်များ ၊
ရော်ဘာကုတ်အင်္ကျီများ နှင့် ဖယောင်းပုဆိုး ခါးစည်းများ
ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် တရုတ်များ ၊ ပိုလတ်များ ၊ မိန်းမများ နှင့် ယော
ကျားများ သည် အစုလိုက် အစုလိုက် ဆိုက်ရောက်လာကြသည် ။ သူတို့
အုပ်စု အပြေးအလွှား ရောက်လာကြခြင်းမှာ ငါးများကို ရေဆေးရန်၊ ခွဲရ
န်၊ စနစ်တကျ ထားရန်၊ ပြုတ်ရန်နှင့် စည်သွတ်ရန် ဖြစ်လေသည် ။

ငါးဖမ်းသင်္ဘောများ ပေါ်မှ ငွေရောင် လက်နေသည့် ငါးများကို သယ်
ချနေကြသည့် အခိုက်တွင် တစ်လမ်းလုံးတွင် ညည်းသံ ညူသံများ အော်
သံခေါ်သံများ ၊ ဆဲဆို ရေရွတ်သံများ ၊ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသံများ ဖြင့် ဆူ
ညံ လှုပ်ရှားကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ငါးအလေးချိန်
လျော့သွားသည် နှင့်အမျှ သင်္ဘောများ သည် ရေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချ
င်း မြင့်တက်လာနေကြသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ငါးကုန်သွားသည့်
အခါ သင်္ဘောများ သည် ရေပြင်ထက်တွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားလာကြ
သည် ။

စည်သွတ်စက်ရုံများ သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည် ။
ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်ဂျိမ်မြည်သံများ နှင့် တတောက်တောက် တဂျောက်ဂျောက် မြ
ည်သံများ သည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေကြသည် ။ နောက်ဆုံး ငါး
အကျန်များကို ရေဆေးအပြီး၊ ခုတ်ထစ်အပြီး၊ ချက်ပြုတ်အပြီးတွင် မူ အ
လုပ်ရုံမှ ဥဩသံများ ဆူညံစွာအော်မြည်လာပြန်သည် ။ ရေတစ်စုံစုံနှင့် ငါး
ညှီနဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော တရုတ်များ ၊ ပိုလတ်များ ၊ မိန်းမများ နှ
င့် ယောက်ျားများ သည် တကွဲတပြားစီ ထွက်လာကြသည် ။ ပင်ပန်း
နွမ်းလျစွာဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်တက်ကာမြို့ဘက်သို့ ပြန်ကြသည် ။ ထို
အခါ ကင်နရီရိုးသည် သူ့ပင်ကို အနေအထား အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်
နှင့် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သွား

သည် ။

ကင်နရီရိုး၏ ပုံမှန် ဘဝသည် ပြန်ရောက်လာသည် ။ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော စိတ်ဖြင့် အနက်ရောင် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် အောက်သို့ သွားခဲ့နေကြသော တေလေ ကြမ်းပိုးများ သည် မြေလွတ်ပေါ်၌ ပုံထားသော သံချေးတက်နေသည့် သံပိုက်လုံးများ ပေါ် ပြန်ထိုင်ကြသည် ။ အကယ်၍ နေရောင်ရှိသည် ဆိုပါက ဒိုရာ၏ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်မှ ကောင်မလေးများသည် အပြင်ထွက်၍ နေဆာလှုံကြသည် ။ 'ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း'မှ ဒေါက်တာသည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ဝင်၍ ဘီယာဝယ်သည် ။ ပန်းချီဆရာ ဆေးသုတ်သမား ဟင်နရီသည် အေရီဒေးလ် အမဲလိုက် တယ်ရီယာခွေးကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် မြက်ပင် ချုံပင်များ လွှမ်းနေသည့် မြေကွက်လပ်များ ပေါ်ရှိ အမှိုက်ပုံများ ကြားသို့ သွား၍ တည်ဆောက်နေသည့် လှေအတွက် အသုံးဝင်မည့် သစ်တိုသစ်စနှင့် သံတိုသံစများကို ရလိုရငြား ရှာဖွေသည် ။

ထို့နောက် ကင်နရီရိုးပေါ်သို့ အမှောင်ထု ဝင်လာသည် ။ ဒိုရာ၏ အိမ်ရှေ့ရှိ လမ်းမီးသည် လင်းလာသည် ။ ဤမီးရောင်သည် ကင်နရီရိုးတွင် အစဉ်အမြဲ လင်းနေသော 'လရောင်' ဖြစ်သည် ။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဧည့်သည် များ ရောက်လာကြသည် ။ ဒေါက်တာသည် လမ်းကိုဖြတ်သွားကာ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ဘီယာများ ထပ်ဝယ်ပြန်သည် ။

အကယ်၍ ယင်းကဲ့သို့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည် ဆိုပါမူ မည်သို့သော နည်းဖြင့် ကင်နရီရိုးသည် ကဗျာ တစ်ပုဒ်၊ အပုပ်နံ့တစ်ခု၊ အသံတစ်သံ၊ အလင်းရောင် တစ်ခု၊ ဟန် တစ်ဟန်၊ စရိုက် တစ်ခုနှင့် အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါမည်နည်း။ လူတစ်ယောက် ပင်လယ်သတ္တဝါများ စု

ဆောင်းသည့်အခါ အချို့သော အမျိုးအစား ပိုးမွှားကောင်များ သည် အလွန်သေးငယ်ပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းသဖြင့် မိအောင်ဖမ်းဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ ဖမ်းဖို့ အားထုတ်သည့်အခါတိုင်း လက်နှင့် ထိရုံမျှဖြင့် ပိုကောင်မွှားကောင်များ သည် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီဖြစ်ကာ လွတ်ထွက်သွားကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဓားသွား တစ်ချောင်း၏ အသွားပေါ်သို့ အလိုအလျောက် တက်သွားအောင် အသာလွှတ်ပေးထားရသည်။ ဓားသွားပေါ် ရောက်ပြီ ဆိုခါမှ ဓားကို အသာကိုင်၍ ပင်လယ်ရေ ထည့်ထားသည့်ပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဤစာအုပ်ကို ရေးရာ၌ လည်း စာအုပ် ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်လမ်းများက သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် တစ်ခုဝင်ပြီးတစ်ခု ဝင်လာစေရန် ပင်လယ် ပိုးမွှားဖမ်းသည့် နည်းမျိုးဖြင့် ရေးထားသည် ဟု ယူသော် ရနိုင်ကောင်း ရနိုင်စရာ ရှိပေသည်။

★

(၁)

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်မှုတွင် စံပြနိုင်လောက်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် မဟုတ်သော်လည်း ပစ္စည်း အမည်စုံသည့် ဘက်တွင် ကား အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပါပေသည် ဟု ပြောစမှတ် ပြုနိုင်လောက်သည့် ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်သည် သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ။
ဈေးဝယ်များ နှင့် အမြဲလိုလို ပြည့်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်၏ တစ်ခုတည်းသော အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးနှင့် စိတ်နှလုံး သာယာပျော်ရွှင်ရေးများ အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းအားလုံး ရနိုင်သည်။ ။ အဝတ်အထည်များ၊ အစားအစာများ (လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သားစိမ်း ငါးစိမ်းမှ အစ သားငါးဘူးများ အထိ နှစ်မျိုးစလုံးရသည်။) အရက် မျိုးစုံနှင့် အဖျော်ယမကာများ၊ ဆေးရွက်ကြီး မျိုးစုံ၊ ငါးဖမ်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ၊ စက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ လှေများ၊ ကြိုးများ (လှေသုံး၊ မော်တော်သုံး၊ သင်္ဘောသုံး၊ အိမ်သုံး စသည့်ကြိုး အမျိုးပေါင်းစုံ ရှိသည်။) ဦးထုပ်များ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်များ အားလုံးရှိသည်။ ။

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်တွင် ညှပ်ဖိနပ်လည်း ဝယ်လို့ ရသည်။ ။ ပိုးသား ကီမိုနီလည်း ဝယ်လို့ ရသည်။ ။ ဝီစကီ တစ်စိတ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရသည်။ ။ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရသည်။ ။ စိတ်ကြိုက်ပစ္စည်းကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ် လိုချင်သလောက် ဝယ်လို့ ရသည်။ ။ လီချုံး၏ ဆိုင်တွင် ဝယ်လို့ မရသည့် ကုန်ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ လမ်းမ၏ တစ်ဖက် မျ

ကံနာချင်းဆိုင် ဒိုရာ၏ အိမ်တစ်အိမ်တည်း ၌ သာ ရှိနေသည့် ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်သည်။ ။ ည ဆိုလျှင် နောက်ဆုံးလူဟု ဆိုရမည့် လူလေလွင့်တစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ဆယ်ဆင့်စေ့ တစ်စေ့တန် ပစ္စည်း တစ်ခုလောက် ဝယ်သွားပြီးခါမှ ဆိုင်ပိတ်သည်။ ။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်နေခြင်းမှာ လီချူးလောဘကြီး၍ မဟုတ်။ သူသည် လောဘကြီးသူတစ်ဦးမဟုတ်။ သို့သော်လည်း ငွေကြေး သုံးစွဲလိုသော လူတစ်ယောက်အတွက်အချိန်အခါမရွေး အဆင့်သင့် ဖြစ်အောင် ပေထိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူအများကြား၌ တည်ရှိနေသည့် သူ့အခြေအနေသည် သူ့အတွက်ပင်လျှင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ။ လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နှစ်များ အတွင်း ကင်နရီရိုးရှိ လူတိုင်းသည် သူ့အကြွေးနှင့်မကင်း။ အားလုံး အပေါ်တွင် သူ့အကြွေးများ ရှိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အကြွေးရဖို့ အတွက် သူ့ဖောက်သည် များအား ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ ဖိနှိပ် တောင်းခံခြင်း မပြု။ သို့သော်လည်း အကြွေးစာရင်းတွင် ငွေသိပ်များ လာသည့်အခါ နောက်ထပ် အကြွေးမပေးတော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်အတိုင်း အပင်ပန်းခံ၍ လျှောက်ကာ အိမ်တိုင်ရာရောက်သွားပြီး တောင်းစရာ မလိုတော့။ သူ့ဖောက်သည် က ပေးစရာ ရှိသည့် ကြွေးများကို သူထံလာ၍ ပေးဆပ်သည် သို့မဟုတ် ပေးဆပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ ။

လီသည် မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။ ။ အင်္ဂလိပ် စကားကို အာရုံသံ မပါဘဲ ပီပီသသ ပြောနိုင်သည်။ ။ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်အတွင်း၌ တရုတ် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း

များ အချင်းချင်း စစ်ခင်းကြသည့်အခါ လီသည် သူ့ဦးခေါင်း တန်ဖိုးတက်လာသည် ကို သတိထားမိသည်။ ။ ထိုအခါ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ သွားကာ အရေးအခင်း ပြီးဆုံးချိန်အထိ ဆေးရုံတက်နေခဲ့သည်။ ။

သူရသည့် ငွေများကို လီ ဘယ်လို သုံးစွဲပါသနည်း။ မည်သူမျှ မသိကြပေ။ သူ ရချင်မှ လည်း ရကြပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုသည် စာရင်းစာရွက်ပေါ်၌ သာ မှတ်တမ်း တင်ပေးထားသည့် အနေအထားမျိုးဖြစ်၍ လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် တခမ်းတနား နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် သူ့အိမ်နီးချင်းများ ၏ တလေးတစား ဆက်ဆံမှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ သူသည် သူ့ဖောက်သည် များ အပေါ်တွင် လည်း နောက်ထပ်မယုံကြည်စရာ အဖြစ်မျိုး ပေါ်မလာချိန် အထိတော့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တတ်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လီသည် သူ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွင် အမှားများ လုပ်မိ၍ အရှုံးပေါ်တတ်သည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် လည်း သူသည် အခြားရွေးစရာ နည်းလမ်းမရှိတော့သည့်အခါ အကောင်းဘက်မှ လှည့်တွက်ပြီး စိတ်ကို ဖြေတတ်သည်။ ။

ကုန်စုံဆိုင်ထဲ၌ လီချုံး၏ ထိုင်ခုံသည် ဆေးလိပ်ရောင်းကောင်တာ နောက်တွင် ရှိသည်။ ။ ငွေ သေတ္တာသည် သူ့ဘယ်ဘက်၌ ရှိ၍ ဂဏန်းတွက်သည့် တရုတ်ပေသီးခွက်သည် ညာဘက်၌ ရှိသည်။ ။ သူ့ရှေ့မှ မှန်ဗီရိုထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်မျိုးစုံနှင့် စီးကရက်မျိုးစုံထည့်ထားသည်။ ။ သူ့နောက်ရှိ စင်များ ပေါ်တွင် အကောင်းစား၊ အပေါစား ဝီစကီမျိုးစုံ တန်းစီ၍ တင်ထားသည်။ ။

လီချုံးသည် ဝီစကီစင်နှင့် ဈေးဝယ်၏ အကြားတွင် လုံလောက်သော အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဘယ်တော့မှ ရပ်နေလေ့ မရှိ။ အချို့

ဈေးဝယ်များ သည် ကုန်စုံဆိုင် အတွင်းရှိ အခြားနေရာမှ ပစ္စည်းများကို ဝယ်လိုကြသည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် လီအား မေးမြန်းစုံစမ်းပါက သူဘယ် တော့မှ ထ၍ ရောင်းလေ့မရှိ။ ကုန်စုံဆိုင်ထဲရှိ နေရာ အနံ့တွင် ဈေးဝယ် သူများ ၏ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်တင်းပေးဖို့ အတွက် သူ၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို ညီအစ်မများ ၊ တူများ ၊ သားများ နှင့် ချွေးမများကို အဆင်သင့်တာ ဝန်ချထားသည်။ ။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆေးလိပ်ကောင်တာနားမှ ခွာသွားခြင်း မပြု။ ဆေးလိပ်များ ထည့်ထားသည့် မှန်ဗီရို၏ အပေါ်ဘက် မျက်နှာပြင်သည် သူ့စားပွဲဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လီချုံးသည် သူ၏ ဝဝဖောင်းဖောင်း လက်ကြီးများကို ဗီရိုမှန်ပေါ်၌ အမြဲတင်ထားလေ့ရှိသည်။ ။ သူ၏ ဝဝကစ်ကစ် လက်ချောင်းကြီးများ သည် ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်သက်နေသည် မရှိ။ ဝက်အူချောင်းများ သဖွယ် အမြဲတစေ လှုပ်နေတတ်သည်။ ။ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှ ကျောက် လက်စွပ်သည် မှန်ပေါ်၌ ခင်းထားသည့် ရော်ဘာပြားကို အမြဲတစေ ပွတ်တိုက်နေသည် ဖြစ်ရာ အချိန်တွေ ကြာလာတော့လည်း ရော်ဘာပြား ပေါ်တွင် အပွန်းအပဲ့များ နှင့် အပေါက်များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

လီ၏ ပါးစပ်သည် ခပ်ပြပြ ဖြစ်သည်။ ။ ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားများ သည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ ။ သူ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်သည် အနီးအဝေး နှစ်မျိုးသုံး ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် အရာရာတိုင်းကို ဤမျက်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လေ့ရှိသော်လည်း အဝေးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုသည့်အခါ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ ကြည့်ရသည်။ ။ သူ၏ လုပ်ငန်းမှ အရှုံးအမြတ်များ နှင့် ဝင်ငွေပိုများကို တွက်သည့်အခါ အမြဲတစေ တုန်နေသည့် လက်ချောင်းများ ဖြင့် တရုတ်ပေသီးခွက်ပေါ်မှ ပေသီးများကို တဂျောက်ဂျောက် မြည်အောင် တွန်း၍ ထိုး၍ တွက်လေ့ရှိသည်။ ။ သူ၏ အညိုရော

င် မျက်လုံးအစုံသည် ကုန်ဆိုင်ထဲတွင် ဝဲလှည့်နေတတ်၍ ဈေးဝယ် ဖောက်သည် များကို တွေ့သည့်အခါ ရွှေ့ရောင် ဝင်းဝင်း လက်နေသည့် သွားများကို ဖြုတ်တတ်သည် ။

တစ်ညနေခင်းတွင် သူသည် သူ့နေရာ၌ မတ်တပ်ရပ်၍ (သူ့ခြေထောက်များ နွေးထွေး နေစေရန် သတင်းစာစက္ကူများ ခင်း၍ တက်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။) ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ပြီးပြတ်သွားခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ တစ်ခုနှင့် ထိုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသည့်နောက် တစ်ဆက်တည်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတို့ ကို ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ဟူသော စိတ်ခံစားမှု နှစ်မျိုးဖြင့် ပြန်လည် တွေးတော ဆင်ခြင်လျက်ရှိသည် ။

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ထွက် လာပြီး မြက်ပင်များ ဖုံးနေသည့် မြေကွက် တစ်ကွက်ကို ဖြတ်ကာ စည်သွတ် အလုပ်ရုံများမှ စွန့်ပစ်ထားသည့် သံချေး တက်နေသော ပိုက်ဟောင်းများ အပေါ်ကျော်ဖြတ်မိသည့်အခါ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကြားမှ လူသွားလမ်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွား၍ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ မီးရထား သံလမ်းကို ကျော်မိပါက အမိုး ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ရှည်လျားလျား အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ ရောက်သည် ။ ယင်းအဆောက်အအုံကို ငါးမှုန့်များ သိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်အဖြစ် အသုံးပြုလာသည် မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အဆောက်အအုံမှာ ခန်းမကြီး တစ်ခန်းသာ ရှိသည် ။ ပိုင်ရှင်မှာ ဟိုးရေစ်အက်ဘီဗီးလ်ဆိုသူ ဖြစ်သည် ။ ဟိုးရေစ်တွင် မယားနှစ်ယောက်ရှိ၍ သားသမီး ခြောက်ယောက် ရှိသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များ စွာအတွင်း သူသည် ချော့ချည်တစ်ခါ၊ အသနားခံချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လီချုံးထံမှ လိုအပ်သမျှ ကုန်ပစ္စည်းများကို အကြွေးဝယ်ခဲ့ရာမှ မွန်ထရေး မြို့ထဲတွင်

ကုန်စုံဆိုင်၏ အကြွေးအများ ဆုံး လူတစ်ယောက် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဟိုးရေစံသည် ကုန်စုံဆိုင်သို့ မကြည်ရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်လာသည်။ ။ လီ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။ ။ လီသည် သူ့ဝသီအတိုင်း ရော်ဘာပြားကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်လျက် ရှိသည်။ ။ ဟိုးရေစံသည် ဆေးလိပ်ရောင်းကောင်တာပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး "ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးကတော့ အများကြီး ဖြစ်နေပြီထင်တယ်" ဟု ပြောသည်။ ။

လီ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားများ သည် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ ။ ကြွေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ယခင်က ကြားခဲ့ဖူးသော စကားများ နှင့် ခြားနားနေသည် ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အသိအမှတ် ပြုမိသည်။ ။ သူသည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက်ထပ် လာမည့်အလှည့်အပတ် စကားများကို နားစွင့်သည်။ ။

ဟိုးရေစံသည် ခြောက်သွေ့နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့် ထိုး၍ ပွတ်လိုက်သည်။ ။ "ကျုပ်ကလေးတွေ ဆိုင်ရှေ့မှာ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေတာလည်း ကျုပ် မကြည့်ချင်တော့ဘူး" ဟု ပြောသည်။ ။ "ခင်ဗျားကလည်း သူတို့ ကို ချို့ချည်တို့ ပီကေတို့ လုံးဝ မရောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား"

လီချုံး၏ မျက်နှာသည် ဟိုးရေစံ၏ စကားကို မှန်ပါသည် ဟု ဝန်ခံလျက်ရှိ၏။ "အကြွေးက သိပ်များ နေပြီ" ဟု ပြောသည်။ ။

"ဟိုဘက်လမ်းက ကျုပ်ပိုင်တဲ့ အဆောက်အအုံကို ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ ငါးမှုန့်တွေ လှောင်ထားတဲ့ နေရာလေ" ဟု ဟိုးရေစံက မေးသည်။ ။

လီချုံးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ထိုအဆောက်အအုံထဲ၌ ထားသည့် ငါး
မှုန့်များ သည် သူ့ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

"တကယ်လို့ အဲဒီနေရာ ခင်ဗျားကို အပိုင်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်
ပေးစရာ ရှိနေတဲ့ အကြွေးကို အကျေ ထားပေးနိုင်မလား"

လီချုံး၏ မျက်နှာသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ ။ ဟိုး
ရေ့စ်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့ညာဘက်
လက်ချောင်းများ သည် တရုတ်ပေသီးများကို ရှေ့ရွေ့လိုက် နောက်ရွေ့
လိုက်လုပ်လာသည်။ ။ သူသည် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်နေသော အဆောက်
အအုံနှင့် မြေတန်ဖိုးကို ချင့်ချိန်သည်။ ။ စည်သွတ်စက်ရုံ တစ်ခုက လုပ်င
န်းချဲ့လာသည့်အခါ တက်လာနိုင်သည့် မြေဈေးကိုပါ သူထည့်တွက်သ
ည်။ ။ တွက်ချက်ပြီးသောအခါ သူ့ပါးစပ်မှ "ရပါတယ်" ဟူသော စကား
တစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ။

"ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ကြွေးစာရင်းဖျက်လိုက်တော့။ အဲဒီ မြေနေရာ
ခင်ဗျားကို ရောင်းတဲ့ စာချုပ် ကျုပ်က ပေးမယ်"

"ချာရွက် ချာတမ်း မလိုပါဘူး"

သူတို့ သည် အရောင်းအဝယ် တည့်သွားသည်။ ။ လီချုံးက ဟိုးရေ့စ်
အား အရက်တစ်ခွက် တိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဟိုးရေ့စ်သည် လီအား နှု
တ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။ လမ်း တစ်ဖက်ရှိ မြေကွက်ကို
ဖြတ်၍ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက်၍
သူ့အဆောက်အအုံ တွင်းသို့ ဝင်သည်။ ။ ငါးမှုန့်ပုံ တစ်ပုံပေါ်၌ ရပ်ကာ သူ
ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်၍ သေသည်။ ။ ယင်းဖြစ်ရပ်တွင် ဘယ်လို
မှ ဆက်စပ်ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ဟိုးရေ့စ်၏ သားသမီးများက
တော့ (ဘယ်မယားက မွေးသည့် သားသမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်) ထိုအချိန်မှ စ၍

ချိုချည်၊ ပီကေ စသည် များ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပေါပေါများများ စားနိုင်
ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

ထိုညနေခင်းတွင် ဟိုးရေစုံ၏ အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေး
များ ထိုးကာ ယာယီ အလောင်းစင် ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ သူ့မယား နှ
စ်ယောက်သည် အိမ်လှေကားခုံတွင် တွဲထိုင်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ဖက်ထားသည်။ (ဟိုးရေစုံ၏ အလောင်းမြေမြှုပ်ပြီးချိန်အထိ
အခင်အမင် မပျက်ကြသော်လည်း ကိစ္စပြီးသွားသည့်အခါ ကလေးများ
ကို ခွဲယူပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝ အခေါ်အပြော မလုပ်ကြ
တော့ပေ။)

လီသည် ဆေးလိပ် စီရိုနောက်၌ ရပ်နေသည့် သူ့အညိုရောင် မျက်
လုံးအစုံသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက် ရှိသည်။ ရင်တွင်းဝယ် တရုတ်
တို့ ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမျိုးကို ခံစားနေရသည်။ ဤကိစ္စမှာ သူ့ဘာမှ
လုပ်၍ ရနိုင်တော့မည့်ကိစ္စ မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ သို့သော်လည်း
စောစောကသာ အခြေအနေကို သိခွင့်ရလိုက်မည်ဆိုပါမူ ဟိုးရေစုံအား
ကူညီနိုင်စရာ လမ်းရှိသည် ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လူတစ်ဦး၏ မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေပိုင်ခွင့်ဟူသ
ည် ဘေးလူက တားမြစ်၍ ဖျက်ဆီး၍ ရနိုင်သည့် အရာတစ်ခု မဟုတ်ဟု
လီ နားလည်ထားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိတ်ဆွေ
ကောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ထိုအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီ
စောင့်ရှောက်နိုင်စရာ ရှိတတ်သည်။ အခုမှ တော့ အချိန်လွန်သွားပြီ။
သူ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီဖို့ သာ ရှိတော့သည်။ ဟိုးရေစုံ၏ အ
လောင်းမြေကျဖို့ အတွက် သူ ကူညီဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိ
သားစု စားရေးသောက်ရေး အတွက်လည်း လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို

ခြင်းတစ်လုံးဖြင့် ထည့်၍ ပို့လိုက်ပြီးပြီ။

အခုဆိုလျှင် လီသည် ဟိုးရေစို၏ အက်ဘီဗီးလ် အဆောက်အအုံကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်နှင့် တံခါးပေါက်သာ ရှိသော အဆောက်အအုံသည် အမိုးနှင့် ကြမ်းခင်းက ကောင်းသေးသည် ။ အထဲတွင် ငါးမှုန့်များ အစုအပုံလိုက် ရှိနေသဖြင့် အနံ့အသက်ကတော့ ရှိနေသည် ။ လီသည် ထိုအဆောက်အအုံကို သူ့ကုန်စုံဆိုင်၏ စတိုအဖြစ် ထားရလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ကုန်လှောင်ရုံတစ်ရုံ လုပ်ရလျှင် ကောင်းလေမလားစသည် ဖြင့် စဉ်းစားသည် ။ ချက်ချင်းပင်ဒုတိယစိတ်ကူးကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ နေရာက သူ့ဆိုင်နှင့် ဝေးလွန်းလှသည် ဟု ထင်၏။

သူ ရော်ဘာပြားကို လက်နှင့်ခေါက်၍ ဤပြဿနာကို စဉ်းစားနေခိုက်တွင် ဆိုင်တံခါး ပွင့်သွားပြီး မက်ခ် ဝင်လာသည် ။ မက်ခ်သည် အသက်ခပ်ကြီးကြီးအရွယ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အိမ်ထောင်လည်း မရှိ ။ ငွေလည်း မရှိသော အစားနှင့်အသောက်မှ လွဲ၍ အခြားပျော်စရာ ရွှင်စရာများ အတွက် အကုန်အကျ မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သမျှနှင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲနေရသော လူတစ်စုအပေါ် ခေါင်းဆောင် လုပ်ကာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

မက်ခ်သည် ဗလကောင်းကောင်း နှင့် အားကောင်းမောင်းသန်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဟေဇယ်၊ လာအီဒါ ဆိုင်မှ အရက်စားပွဲထိုး အက်ဒီ၊ မကြာမကြာ ဖားများ နှင့် ကြောင်များ ရှာဖွေဖမ်းဆီးပြီး ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လာရောင်းလေ့ရှိသော ဟူဂီနှင့် ဂျိုးစ် စသော လူနည်းစုနှင့်အတူ လီ၏ ဆိုင်အနီးမြေကွက်ပေါ်ရှိ သံချေး အထပ်ထပ် တက်နေသော သံပိုက်လုံးများကြား၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ပို

က်လုံးများကြား၌ နေထိုင်ခြင်းသည် ရာသီဥတု စိုစွတ်သောအချိန်များတွင် ဖြစ်၍ သာယာသော အချိန်များ တွင် မူ မြေကွက်၏ ထိပ်ရှိ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် အရိပ်ကို ခို၍ နေကြသည်။ ။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့ သည် သစ်ရိပ်အောက်တွင် ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပြုကာ ကင်နရီရိုး၏ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိ အရသာ ခံကြသည်။ ။

လီချုံးသည် မက်ခ် ဝင်လာသည် ကို မြင်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ ။ ဆိုင်တွင်းသို့ မက်ခ်နှင့်အတူ အက်ဒီ၊ ဟေဇယ်၊ ဟူဂီနှင့် ဂျိုးစ်တို့ လူစုထဲမှ တစ်ယောက်တလေ လိုက်ပါ လာပြီးဆိုင် ဆိုင်ထဲရှိ ကုန်ပစ္စည်းကြားသို့ လျှောက်သွားလေသလားဟု သေချာအောင် ကြည့်သည်။ ။

မက်ခ်သည် လီ၏ ရှေ့၌ လာရပ်ပြီး "ဒီမယ် ... လီ ကျွန်တော်နဲ့ အက်ဒီရယ် ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား အက်ဘီဗီးလ် မြေကွက်ကို ပိုင်သွားပြီကြားတယ် ဟုတ်သလား" ဟု မေးသည်။ ။

လီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဗျားဆီမှာ လာပြီး ခွင့်တောင်းမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို အဲဒီထဲမှာ နေခွင့်ပြုဖို့ ပါ" ဟု ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ က ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ" ဟု ကပျာကယာ ဆက်ပြောသည်။ ။

"အဲဒီအတိုင်း ထားရင် ဝင်ပြီး ဖျက်တာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ လမ်းပေါ်က ချာတိတ်တွေကလည်း ပြတင်းပေါက်တွေကို ရိုက်ခွဲချင်ခွဲမှာ ၊ စောင့်မယ့်လူသာ မရှိလို့ ကတော့ မီးနဲ့ တောင် ရှို့ချင်

ရှိမှာ ။ အဲဒါတွေကြောင့် ပြောတာပါ"

လီ၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်သွားပြီး မျက်မှန်
ထဲမှ မျက်လုံးအစုံဖြင့် မက်ခံ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ
လက်ညှိုးသည် ရော်ဘာပြားကို တတောက်တောက် ခေါက်နေသည် ။
တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် ထား၍ စဉ်းစားနေကြောင်း ဖော်ပြနေ
သည့် လက္ခဏာပေတည်း။

မက်ခံ၏ မျက်လုံးများ ထဲတွင် စိတ်ကောင်းနှင့် အချင်းချင်း
ကူညီရိုင်းပင်းလိုစိတ်များ ရှိနေသည် ဟု လီက ယူဆသည် ။ သို့သော်လ
ည်း သူ့စိတ်သည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အဆုံးအဖြတ် မပြုဝံ့။ ကြက်လျှာပင်များ
ကြားမှ တိုးထွက်နေရသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သဖွယ် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ
သည် ။ သူ့စိတ်သည် နောင်အခါ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည့် အလားအ
လာများကို ချင့်တွက်ကာ ချိန်ဆလျက်ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တ
ည်း လိုလိုပင် သူ့စိတ်သည် မက်ခံ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို
ငြင်းပယ်နေပြီး အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲနေသည် ကို
မြင်နေသည် ။ ထို့နောက် မက်ခံက ဒုတိယအကြိမ် နေခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရ
ပ်ခံမည်ကို စဉ်းစားသည် ။ သူပိုင် အဆောက်အအုံများ ဆီမှ မီးတောက်
များ အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာနေသည် ကို မြင်ရသည် ။ မီးခိုးနံ့များကိုလ
ည်း ရှူရှိုက်နေရသည် ။ မက်ခံနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများက ဟု နုံးဟု
နုံးထနေသည့် မီးများကို ဝိုင်းဝန်း၍ ငြိမ်းသတ်နေကြသည် ။

သူသည် လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်သည် ။ သူ့သိက္ခာကို ဆည်နိုင်
အတွက် နည်းလမ်း တစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည် ။ မက်ခံကလည်း ဤမျှ
လောက်တော့ ရက်ရောလိမ့်မည် ထင်၏။

"ခင်ဗျား အိမ်လခ ပေးမိလား။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာ နေတာဟာ ဟိုတ

ယ်မှာ နေသလိုမျိုးပဲ။ နေခတော့ ပေးပေါ့" ဟု လီက ပြောသည် ။

မက်ခ်က ဝမ်းသာအားရပြီးသည် ။ "အေး ... ဟုတ်သားပဲ" ဟု အော်ပြောသည် ။ "ခင်ဗျား တကယ် စိတ်ကောင်းတဲ့ လူပဲ။ နေခပေးမှာ ပေါ့။ ကဲ ... ပြော ဘယ်လောက်လဲ"

လီက စဉ်းစားသည် ။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းတောင်း အကြောင်းမဟုတ် ဟူသော အချက်ကို သိနေသည် ။ သူ တောင်းချင်သလောက် တောင်း...မရဖို့ ကတော့ ကျိန်းသေသည် ။ သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ သူ တောင်းခံမည့် အိမ်လခမှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်နိုင်ရန် ဖြစ်သည် ။

"တိပတ်ကို ငါးဒေါ်လာ" ဟု လီက ပြောသည် ။

မက်ခ်ကလည်း လမ်းဆုံးအထိတော့ လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့် လူတွေကို ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ရဦးမယ် " ဟု ဆိုသည် ။

"ခင်ဗျားဘက်က တစ်ပတ်ကို လေးဒေါ်လာကော ထားနိုင်မလား"

"ငါးဒေါ်လာပဲ" ဟု လီက ထပ်ပြောသည် ။

"ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ့်လူတွေက ဘာပြောဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်" ဟု မက်ခ်က ပြန်ပြောသည် ။

ထိုကိစ္စသည် ထိုပုံစံ အတိုင်းပင် အပေးအယူ တည့်သွားသည် ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စလုံး ကျေနပ်ကြသည် ။ အကယ်၍ လီချုံးဘက်က အိမ်လခကို လုံးဝ ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွက်သူများက တွက်ပေမဲ့လည်း လီက တော့ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားခြင်းမပြု။ သူ့ အိမ်လခကို မရသော်လည်း သူပိုင် အဆောက်အအုံ၏ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဆောက်အအုံကို မီးလောင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သူ့ အိမ်ငှားများ ၏ လက်ထဲ၌ ငွေရှိပါလျက်နှင့် အိမ်လခကို မပေးဘဲ နေလျှင်လည်း နေပါ

စေဟု ပင် သူသဘောထားနိုင်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူ့အိမ်ငှားများ သည် သူတို့ လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ငွေများကို မိမိ၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ တစ်ပါးအခြား သုံးစွဲစရာ နေရာ မရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

သူ့ဘက်က တွက်လျှင် မက်ခံတို့ အုပ်စုသည် အလွန် တက်ကြွသော အလားအလာကောင်း ရှိသည့် ဖောက်သည် များ ဟု သူ ယုံကြည်သည် ။ ထို့ထက်ပို၍ မျှော်လင့်နိုင်သော အခြေအနေများ လည်း ရှိသည် ။ အကယ်၍ ကုန်စုံဆိုင်ထဲ၌ အရက်မူး၍ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် သို့မဟုတ် နယူးမွန်းထရေးမြို့မှ လူရမ်းကား ချာတိတ်များ ရောက် လာပြီး ဆိုင်ထဲဝင်၍ လုကြ ယက်ကြမည်ဆိုလျှင် လီအနေဖြင့် သူ့အိမ်ငှားများအား ခေါ်၍ အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ဖို့ ရှိသည် ။

နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေး၏။ မည်သူမဆို ကျေးဇူးရှင်၏ ပစ္စည်းကိုတော့ ခိုးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ဆိုင်ထဲမှ ပဲ၊ ခရမ်းချဉ်သီးစသော သစ်သီးဘူးများ ၊ နို့ဆီဘူးများ ၊ သားငါးဘူးများ နှင့် ဖရဲသီး စသော သီးနှံများ သည် အခိုးခံရခြင်းဘေးမှ လွတ်ကင်းဖို့ ရှိ၏။ ယင်း လွတ်ကင်းခြင်းသည် အိမ်လခ ပေးသည် ထက် တန်ဖိုးကြီးသော အရာတစ်ခု ဖြစ်သည် ဟု ယူဆသည် ။ အကယ်၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းများ လုံခြုံမှု ရှိသွားသဖြင့် နယူးမွန်းထရေးမြို့တွင်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်များမှ ပစ္စည်းများ ယခင်ကထက် အဆများ စွာတိုး၍ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါမူကား မိမိ၏ တာဝန်လည်း မဟုတ်၊ အပြစ်လည်း မဟုတ်၊ မိမိနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်သည့် ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည် ဟု သူ တွက်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဘီဗီးလ် အဆောက်အအုံတွင်းမှ ငါးမှုန့်များကို အပြင်ထုတ်သည် ။ အိမ်ငှားများက အထဲသို့ ဝင်ကြသည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘယ်လို လူစားက ဘယ်လိုစိတ်ကူဖြင့် နာမည်ပေးလိုက်သည် မသိ။ ဤ

အိမ်ကို 'ငပေါများ ဗိမာန်' ဟု ခေါ်လာကြသည် ။
သံပိုက်လုံးကြီးများကြားနှင့် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်အောက်၌ နေစဉ်ကတော့
အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်း ထားစရာ အခန်းမရှိ။ လူယဉ်ကျေးမှု၏
သတ်မှတ်ချက်များ ဖြစ်သည့် ကောင်းမြတ်သော သပ်ရပ် သိမ်မွေ့မှုများ
ကို စဉ်းစားနေစရာမလို။

သို့သော်လည်း ယခု 'ငပေါများ ဗိမာန်' အတွင်းသို့ ရောက်သွားသော
အခါ မက်ခ်တို့ လူစုသည် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများ ထားဖို့
စဉ်းစားလာကြရသည် ။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်ထဲတွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးအ
ရင်ဆုံး ရောက်လာသည် ။ ထို့နောက် ခုတင်ကလေး တစ်လုံးနှင့် ကု
လားထိုင် နောက်တစ်လုံး။ ပြီးတော့ ကုန်မာပစ္စည်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ရ
လာသည့် သုတ်ဆေး အနီရောင် တစ်ဘူး (ဆိုင်ကတော့ သိသည် မဟုတ်
) ကျေးဇူးဖြင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆေးသုတ်ထားသော စားပွဲတစ်
လုံးနှင့် ခြေတင်ခုံတစ်လုံးတို့ ရောက်လာကြပြန်သည် ။ ပစ္စည်းနှစ်မျိုးစ
လုံးသစ်လွင် တောက်ပကာ လှနေရုံမက မူလပိုင်ရှင်က သူ့ပစ္စည်းပါဟု
ပြောနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ပေးထားသည် ။

'ငပေါများ ဗိမာန်' သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစ ပြု လာလေပြီ။ မက်
ခ်တို့ လူစုသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးဝ၌ ထိုင်ကာ လူသွားလမ်း၏ တစ်ဖက်ဆီ
သို့ လည်းကောင်း၊ မြေကွက်လပ်၏ တစ်ဖက်ဆီသို့ လည်းကောင်း၊ ဝက်
စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်များ ဆီသို့
ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည့် လမ်းမဆီသို့ လည်းကောင်း မျက်စိ စားပွဲ
ထိုင်ကြသည် ။ ည ည ဆိုလျှင် ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ မြူးကြွကြွ တေးဂီတသံ
များ ကြားနေကြရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့ ၏ မျက်လုံးများ သည် လမ်းမကို
ဖြတ်ကူးပြီး လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ သွား၍ ဘီယာဝယ်သောဒေါက်တာ
နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ကြသည် ။ ဒေါက်တာအား စိတ်ဝင်

တစား စိုက်ကြည့်နေသည့် မက်ခ်က ဤသို့ မှတ်ချက်ချသည်။ ။

"ဒေါက်တာ ဆိုတဲ့ သူက သိပ်ကို သဘောကောင်းတယ်ကွ။ ငါတို့ အ
နေနဲ့ သူ့အတွက် တစ်ခုခုလေးတော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်"

*

(၂)

'စကား' သူ လူများ ၊ အဖြစ်အပျက်များ ၊ ရှုခင်းများ ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ အလုပ်ရုံများ နှင့် ပီကင်းသား တရုတ်လူမျိုးအားဝါးမျိုး စုပ်ယူပြီး ပြန်လည် ဖော်ပြသည့် နိမိတ်ပြ ပုံရိပ် လက္ခဏာ အမှတ်အသား တစ်ခု ဖြစ်၏။ အရာဝတ္ထုသည် စကားဖြစ် လာပြီး နောက်တစ်ဖန် အရာဝတ္ထုဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည် ။ သို့ သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ စကားလုံးများ သည် စုစည်းသွားကာ အတွေးနှင့် စိတ်ကူးကဲ့သော ဝါကျများ ဖြစ်လာ သည် ။

စကားသည် ကင်နရီရိုးအား ဝါးမျိုးသည် ။ ကြေညက်သွားအောင် ခြေပစ်သည် ။ ထို့နောက် ပြန်၍ အန်ထုတ်သည် ။ ကင်နရီရိုးကလည်း စိုပြည်စိမ်းလန်းသော ကမ္ဘာကြီးနှင့် မိုးကောင်းကင် အရိပ် ထင်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်တို့ ၏ အရောင်ကို ယူသည် ။ ဤသို့ဖြင့် လီချုံးသည် သာမန် ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသူ တရုတ်တစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုလာ သည် ။ သူသည် အကောင်း၏ ကြီးကြပ် ထိမ်းသိမ်းမှုကို ခံနေရသည့် မ ကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဖြစ်လာသည် ။ တရုတ် ဒဿန ပညာရှင်ကြီး လောင်ဂူ၏ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင် ထိန်းကျောင်းမှုဖြင့် သူ့ခရီးလမ်းကြော ၎င်း အတိုင်း လှည့်ပတ် သွားနေရသော အာရှတိုက်သား ဂြိုဟ်တစ်လုံး ဖြစ် လာပြီး တရုတ်ပေသီးခွက်နှင့် ငွေသေတ္တာတို့ ၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် လောင်ဂူ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်မှာ လွတ် လွတ်ထွက်ကာ သွားနေကျ လ

မ်းကြောင်း ပေါ်မှ ဖဲ့၍ ဖဲ့၍ ဝေးရာသို့ ရောက် ရောက်သွားနေသော ဂြိုဟ်တစ်လုံး ဖြစ်လာသည် ။ လီချုံးသည် ကုန်ပစ္စည်းများ နှင့် တစ္ဆေသရဲများ ကြားတွင် တရစ်ပတ်ပတ်တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရ၏။ သူ့ ဘိုးအေ၏ အရိုးများ နှင့် ဆိုလျှင် သူသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ပဲဘူး တစ်ဘူးနှင့် ကျတော့ လောဘရမ္မက် ထွက်ကာ မာကြောသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း လီချုံးသည် သုသာန်သို့သွားကာ မြေပုံကို တူးသည် ။ အဝါရောင် အရိုးများ တွေ့သည် ။ လျှော်ကြိုးနှင့်တူသော ဆံပင်ကျစ်ဆံမြီးသည် ဦးခေါင်းခွံရိုးထဲ၌ ယခု အချိန်ထိ တွယ်ကပ်နေဆဲ။

လီချုံးသည် အရိုးများကို ထုပ်သည် ။ ထုပ်ရာ၌ ပေါင်ရိုးများ နှင့် ညှို့သကျည်းရိုးများကို တည့်တည့် ဖြောင့်ဖြောင့် ထားသည် ။ ဦးခေါင်းခွံအရိုးကို အလယ်တည့်တည့်၌ ထားသည် ။ ဆီးခုံရိုးနှင့် ညှပ်ရိုးများကို ဘေးမှ ရံသည် ။ နံရိုးများကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ထားသည် ။ ထို့နောက် သေတ္တာ တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ သူ့ဘိုးဘွားဘီဘင်များ လုပ်ထားခဲ့သည့် မြင့်မြတ်သော မြေပေါ်၌ လဲလျောင်း နားနေရန် ပင်လယ်ထဲသို့ ချလိုက်သည် ။

မက်ခံနှင့် သူ့လူများ သည် လည်း လီချုံးကဲ့သို့ပင် သူတို့ လမ်းကြောင်းများ အတွင်း၌ သူတို့ နည်းသူတို့ ဟန်ဖြင့် လည်ပတ်နေကြသူများ ဖြစ်သည် ။ အရူးအနှမ်းများ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးရာ မြို့တွင် သူတို့ လူစုသည် ဖြူစင်မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်၏။ ကျက်သရေဖြင့် ပြည့်စုံသော စေတနာရှင် မေတ္တာရှင်များ ဖြစ်၏။ အလှပိုင်ရှင်များ လည်း ဖြစ်၏။ မွန်ထရေး မြို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေသော၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသော ဝမ်းဗိုက်ပိုင်ရှင်များ ၏ အစားအစာ ရရှိရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရာနေရာ ဖြစ်သည် ။ မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသူများက မေတ္တာကို တမ်းတရှာဖွေရာ နေ

ရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းမေတ္တာငတ်မွတ်မှုကပင်လျှင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မေတ္တာထားချင်စရာ အရာရာတိုင်းကို ဖျက်ဆီး ချေမှုန်း ပစ်လျက်ရှိ၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် မက်ခံနှင့် အပေါင်းအသင်းများ သည် အလှအပပိုင်ရှင်များ ၊ ကျက်သရေနှင့် ပြည့် စုံသူများ ၊ မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ။

တကယ်တော့ မွန်ထရေးမြို့သည် ကျားများ ၊ နွားသိုးများ နှင့် ခွေးအ များ စိုးမိုးခြယ်လှယ်နေသည့် ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ မည်သို့ပင် ဖြစ် စေ မက်ခံတို့ လူစုကတော့ ကျားများ နှင့် အတူတူ စားသောက်ကာ ဒေါ သအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေကြသော နွားမတမ်းများကို တယုတ ယ ချောမော၍ ကင်နရီရိုးမှ စင်ရော်ငှက်များကို ကျွေးမွေးရန် ပေါင်မုန့် အစအနများကို စုဆောင်းထုပ်ယူကြသည်။ ။ ဤကြားထဲမှ ပင် ထောင် ချောက်များကို လွတ်အောင် ရှောင်ကြသည်။ ။ အဆိပ်များကို ဝေးရာမှ ကွင်း၍ သွားကြသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ချောက် မိနေသူများ နှင့် အဆိပ်သင့်နေသူကြသူများ ၏ ညွတ်ကွင်းကို တက်နင်းမိကြသည်။ ။ ထို အခါ ယင်းတို့ က သူတို့ လူစုအား ခွေးလှေးကြမ်းပိုးတွေ၊ လူယုတ်မာ တွေ၊ လူဆိုးတွေ၊ သူခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ စသည် ဖြင့် အော်ကြ ဟစ်ကြသ ည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယိုတီဂံ ပလွေကို လည်းကောင်း၊ ကြွက်ကို လ ညည်းကောင်း၊ စာကလေးကို လည်းကောင်း၊ ယင်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ ပိုးဖလံကိုလည်းကောင်း၊ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ဆုကို ပေး သနားခဲ့သည့် သဘာဝဖန်တီးရှင် ဖခင်ကြီးသည် ခွေးလှေးကြမ်းပိုးများ ၊ လူယုတ်မာများ လူဆိုးသူခိုးများ ၊ ဓားပြများ နှင့် မက်ခံတို့ လူစု အပေါ် တွင် လည်း ကြီးမားသော မဟာ ကရုဏာနှင့် မေတ္တာကို မထားဘဲတော့ နေလိမ့်မည် မဟုတ်။

